

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/55/2013
Identifikačné číslo spisu:	1009200558
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1009200558.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobkyne: I. nar. XX.XX.XXXX, bytom M. X, N., zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Zajíčkovou, AK so sídlom Dostojevského rad 17, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MVR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16. februára 2009, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/2009-110 z 12. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/67/09-110 z 12. júna 2013 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný titulom náhrady trov odvolacieho konania zaplatiť žalobkyni sumu 165,56 € na účet jej právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. MVR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16. februára 2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ako prvostupňového správneho orgánu) č. MVR-2008-1445/71372 zo dňa 9. decembra 2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z.z.“) z dôvodu, že rozhodnutím ministra č. R-08-11-M zo dňa 5. decembra 2008 o organizačnej zmene bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto žalobkyne.

Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky bolo s účinnosťou od 1. júla 2010 zrušené zákonom č. 37/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov. Podľa § 40d zákona č. 575/2001 Z.z. prešla pôsobnosť Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky v

závislosti od okruhu pôsobnosti na Ministerstvo hospodárstva a výstavby Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Ministerstvo pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a na Úrad vlády Slovenskej republiky. S účinnosťou od 1. novembra 2010 na základe zákona č. 403/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony prešli kompetencie Ministerstva hospodárstva a výstavby Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Ministerstva pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a na Úrad vlády Slovenskej republiky (ktoré prešli na tieto ústredné orgány štátnej správy z bývalého Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky) na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Spolu s prechodom týchto kompetencií prešli na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky aj práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov (§ 40k ods. 3, § 40l ods. 3, § 40q ods. 3 zákona č. 575/2001 Z.z.). Keďže pôvodne bolo žalovaným správnym orgánom Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, jeho právnym nástupcom je vzhľadom na uvedené novelizácie zákona č. 575/2001 Z.z. Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a s týmto ústredným orgánom štátnej správy na strane žalovaného súd pokračuje v konaní.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/67/09-110 z 12. júna 2013 napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 1 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vrátil vec správny orgán na ďalšie konanie a rozhodnutie. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z pripojeného administratívneho spisu, ktorého súčasťou bol aj osobný spis žalobkyne a z listín predložených účastníkmi krajský súd zistil, že žalobkyňa v čase rozhodnom pre toto konanie pracovala u žalovaného v ŠZP vo funkcii odborný radca.

Dňa 09.12.2008 pod číslom písomnosti MVRR-2008-1445/71370 žalovaný oznámil žalobkyni začatie správneho konania vo veci skončenia jej ŠZP v služobnom úrade žalovaného a to v súvislosti s rozhodnutím ministra žalovaného č. R-08-11-M zo dňa 05.12.2008, ktorým sa mení a dopĺňa organizačný poriadok žalovaného. Podľa zápisnice z osobného pohovoru, bol v danej veci komisiou na uskutočnenie organizačnej zmeny vykonaný so žalobkyňou pohovor, kde bolo žalobkyni doručené oznámenie o začatí správneho konania a žalobkyňa bola informovaná o organizačnej zmene vyplývajúcej z vyššie uvedeného rozhodnutia ministra žalovaného a o tom, že služobný úrad nemá pre ňu vhodné ŠZM. Žalobkyňa pripojila k zápisnici svoje vyjadrenie, že berie na vedomie a prerokovanie potvrdila svojim podpisom. V ten istý deň žalovaný doručil žalobkyni rozhodnutie o skončení ŠZP č. MVRR-2008-1445/71372.

Proti rozhodnutiu žalovaného o skončení ŠZP žalobkyňa podala odvolanie, v ktorom namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, keďže rozhodnutie o skončení ŠZP jej bolo doručené spolu s oznámením o začatí predmetného konania. Namietala, že rozhodnutie sa odvoláva na rozhodnutie ministra o zmene organizačnej štruktúry, avšak toto rozhodnutie nebolo prílohou prvostupňového rozhodnutia, čo žalobkyňa považovala za vadu, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ďalej žalobkyňa namietala, že nebolo pravdou, že by žalovaný nedisponoval žiadnym voľným ŠZM, na ktoré by mohla byť žalobkyňa s jej súhlasom preložená, čím bolo rozhodnutie v rozpore so zákonom, pretože nevychádzalo zo spoľahlivého zisteného skutkového stavu veci a tiež nebola splnená hmotnoprávna podmienka na skončenie ŠZP, pretože žalovaný disponoval voľnými ŠZM.

O odvolaní rozhodol žalovaný dňa 16.02.2009 rozhodnutím č. MVRR-2009-10292/8456-8, odvolanie žalobkyne zamietol a svoje prvostupňové rozhodnutie potvrdil, pričom dôvody svojho rozhodnutia formuloval obdobne ako vyjadrenie k žalobe. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný konštatoval, že podľa neho bol dodržaný procesný postup a žalobkyňa mala možnosť uplatniť si všetky zákonné nároky pre ňu vyplývajúce z § 33 ods. 2 správneho poriadku. Počas osobného pohovoru boli uvedené dôvody konania o skončení ŠZP, rozhodnutie ministra o organizačnej zmene bolo počas konania k dispozícii a žalobkyňa sa mohla vyjadriť a uplatniť svoje zákonné práva, o čom svedčí jej vyjadrenie (zaznamenané v protokole z osobného pohovoru zo dňa 09.12.2008). Žalovaný tiež konštatoval, že žiaden právny predpis neukladá povinnosť prikladať k rozhodnutiu podklady pre jeho vydanie, akým v tomto prípade bolo rozhodnutie

ministra o organizačnej zmene. Žalovaný uviedol, že v čase vydania rozhodnutia nedisponoval voľnými ŠZM. Na voľné ŠZM boli vyhlásené výberové konania a obsadenie týchto si zároveň vyžadovalo kvalifikačné predpoklady - vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, čo žalobkyňa, ktorá dosiahla stredoškolské vzdelanie, nespĺňala.

V administratívnom spise sa tiež nachádza rozhodnutie ministra žalovaného č. R-08-11-M zo dňa 05.12.2008. Týmto rozhodnutím podľa § 5 ods. 5 zák.č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a o organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov schválil minister organizačnú zmenu v organizačnom poriadku žalovaného. Podľa čl. 3 rozhodnutia sa dňom 09.12.2008 v organizačnej štruktúre žalovaného zrušilo niekoľko ŠZM. Medzi týmito bolo zrušené jedno ŠZM vo funkcii odborný radca v osobnom úrade, oddelení personálneho riadenia - 321. Príloha č. 6 k rozhodnutiu ministra obsahuje opis činnosti ŠZM žalobkyne (odborný radca v osobnom úrade, oddelenie personálneho riadenia). Podľa čl. 3 rozhodnutia bolo dňom 10.12.2008 vytvorených niekoľko štátnozamestnaneckých miest vo funkciách: štátny radca, hlavný radca, hlavný štátny radca, generálny štátny radca odborný radca a samostatný radca. Podľa čl. 7 rozhodnutia ministra žalovaného, rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom 09.12.2008, okrem článkov 3, 4 a 5.

Krajský súd odvolávajúc sa na ustanovenia § 39 ods. 1 písm. a/, § 40 ods. 2 písm. a/, § 29 ods. 5, § 125 ods. 1 a 2, § 138 ods. 1, § 159a ods. 1 a 2 zákona č. 312/2001 Z.z. ako aj na § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku poukázal na to, že zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V rámci správneho súdnictva súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, najmä z toho pohľadu, či toto procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa namietala, že jej nebola daná možnosť vyjadriť sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia o skončení SZP, pretože súčasne jej bolo doručené oznámenie o začatí konania a tiež rozhodnutie o skončení jej ŠZP. Podľa názoru krajského súdu povinnosťou žalovaného je postupovať podľa Správneho poriadku, ktorého právnomu režimu toto konania podlieha. Jednou z povinností žalovaného v predmetnom konaní bolo postupovať v súčinnosti s účastníkmi tohto konania, teda so žalobkyňou. Inštitút súčinnosti je upravený na viacerých miestach Správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností účastníka správneho konania, ktorý má právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správnemu orgánu predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie tejto povinnosti však nezabavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správnemu orgánu ukladá zákonodarcu v ustanovení § 32 ods. 1 správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti, aj keď je účastník nečinný a správnemu orgánu nenavrhne alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má v zmysle § 33 Správneho poriadku tiež právo vyjadrovať sa k podkladom rozhodnutia, ktoré zabezpečil správny orgán v priebehu konania, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám. Z uvedených dôvodov povinnosťou správneho orgánu je umožniť účastníkovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia oboznámil s dôkazmi a so všetkými podkladmi pre rozhodnutie vo veci, aby mal účastník zo skutkového hľadiska všetky informácie, ktoré má pred vydaním rozhodnutia správny orgán. Za týmto účelom by mal správny orgán oznámiť účastníkovi, že proces zhromažďovania podkladov rozhodnutia bol ukončený a že má možnosť sa pred vydaním rozhodnutia k veci vyjadriť. Dodržanie tejto povinnosti v sebe logicky zahŕňa aj povinnosť správneho orgánu poskytnúť účastníkovi na uplatnenie jeho práva podľa § 33 ods. 1 citovaného zákona primeranú lehotu. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie aj bez vyjadrenia účastníka, ak sa účastník svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane v stanovenej, ale primeranej, lehote nečinný. Pokiaľ správny orgán vydá rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa ku všetkým relevantným podkladom, na základe ktorých vo veci rozhodol, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia (porovnaj napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR 6Sžo/55/2010,

5SŽ/24/2008, 4Sžo/10/2011, 3SŽd/72/2009, rozsudky Najvyššieho správneho súdu ČR 7A 112/2002 a 7As 40/2003).

Ďalej krajský súd poukázal na to, že právne predpisy bližšie nestanovujú, aká dlhá má byť správnym orgánom stanovená lehota na vyjadrenie sa k veci a podkladom rozhodnutia. Podľa názoru krajského je nad všetky pochybnosti zrejmé, že v prípade týkajúcom sa žalobkyne a konania o skončení jej ŠZM, táto lehota prvostupňovým orgánom nebola poskytnutá v primeranej dĺžke. Skutočnosť, že obsah protokolu z osobného pohovoru zo dňa 09.12.2008 žalobkyňa zobrala na vedomie, nepreukazuje, že žalobkyňa nemala v úmysle uplatniť v prvostupňovom správnom konaní žiadne návrhy, pripomienky alebo námietky. Uvedený postup bol podľa názoru krajského súdu v rozpore s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Predmetné procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania, ktorá by bez ďalších súdom zistených okolností mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ako však vyplýva z administratívneho spisu, žalobkyňa proti prvostupňovému rozhodnutiu podala odvolanie, v ktorom vyjadrila všetky svoje námietky obdobné ako tie, ktoré neskôr uviedla vo svojej žalobe. Pre daný prípad niet dôvodu pochybovať o tom, že v konečnom dôsledku bola žalobkyňa oboznámená s podkladmi rozhodnutia žalovaného, resp. s obsahom pre ňu podstatnej časti. Nič jej nebránilo vhodne a včas reagovať na všetko, čo bolo pre danú vec právne relevantné, ak to považovala za potrebné. Vyššie uvedený procesný nedostatok v postupe žalovaného, ktorý neumožnil žalobkyni ako účastníkovi správneho konania realizovať v rámci prvostupňového konania právo vyplývajúce z § 32 ods. 2 Správneho poriadku preto podľa názoru krajského súdu nemal za daných okolností vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a nebolo preto potrebné zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné z dôvodu, že z rozhodnutia druhostupňového orgánu nie je zrejmé, aké bolo stanovisko poradnej odvolacej komisie, ani akým spôsobom sa s týmto stanoviskom poradnej odvolacej komisie vedúci služobného úradu vysporiadal, toto tvrdenie krajský súd nepovažoval za opodstatnené. Na konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahujú primerane predpisy o správnom konaní. Správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uvádza, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Krajský súd dospel k záveru, že je potrebné uviesť, že odvolacím orgánom v predmetnej veci bol vedúci služobného úradu. Stanovisko poradnej odvolacej komisie v zmysle zákona nie je skutočnosťou, ktorá je podkladom na rozhodnutie ani návrhom či námietkou účastníka konania. Vedúci služobného úradu je pri svojom rozhodovaní o odvolaní nezávislý a samostatný. Nie je viazaný názorom poradnej odvolacej komisie a nie je povinný vysvetľovať vo svojom rozhodnutí, prečo sa priklonil alebo nepriklonil k jej odporúčaciemu stanovisku. Preto, pokiaľ sa v rozhodnutí o odvolaní nenachádza stanovisko poradnej odvolacej komisie, ani akým spôsobom sa s týmto stanoviskom poradnej odvolacej komisie vedúci služobného úradu vysporiadal, nepovažoval to krajský súd za nesúladne so zákonom.

Žalobkyňa ďalej namietala, že nie je zrejماً príčinná súvislosť medzi rozhodnutím ministra žalovaného o organizačnej zmene č. R-08/11-M zo dňa 05.12.2008 a rozhodnutím o skončení ŠZP žalobkyne poukazujúc na to, že u žalovaného neexistuje systematizácia ŠZM a z rozpisu funkčných miest žalovaného, ktorý tvorí prílohu organizačného poriadku, nie je možné zistiť funkčné zaradenie jednotlivých štátnych zamestnancov. Podľa žalobkyne z podkladového rozhodnutia nevyplýva zrušenie ŠZM obsadené práve žalobkyňou a tiež vytkla, že toto rozhodnutie nebolo súčasťou ani prílohou rozhodnutia o skončení ŠZP.

K tejto námietke krajský súd uviedol, že žiaden právny predpis neukladá správnomu orgánu pripojiť ku svojmu rozhodnutiu podklady, na základe ktorých vydal rozhodnutie. Správny orgán pri svojom rozhodnutí o skončení ŠZP vychádzal z rozhodnutia ministra, ktorým sa menil a dopĺňal organizačný poriadok žalovaného a v článku 2 tohto rozhodnutia orgán na to príslušný zrušil ŠZM vo funkcii odborný radca v osobnom úrade, oddelení personálneho riadenia - 321. Samotný text podkladového

rozhodnutia neobsahoval údaj o funkčnom zaradení jednotlivých štátnych zamestnancov a uvádzal len počet funkčných miest na jednotlivých oddeleniach bez uvedenia bližšej špecifikácie (napr. mena štátneho zamestnanca). Námietky žalobkyne by z tohto hľadiska boli opodstatnené. Z celého rozhodnutia vrátane jeho príloh však krajský súd zistil, že k nemu pripojená príloha č. 6 obsahuje opis činnosti ŠZM žalobkyne. Predmetné rozhodnutie nezrušilo žiadne iné ŠZM v rovnakej funkcii (odborný radca) v osobnom úrade, ba ani v celom služobnom úrade. Z toho podľa názoru krajského súdu možno bez pochyb odvodit', že podkladovým rozhodnutím bolo zrušené práve ŠZM žalobkyne. K tomu krajský súd ešte doplnil, že ŠZM žalobkyne bolo podľa textu článku 2 zrušené počnúc dňom 09.12.2008 a ako vyplýva z čl. 7 rozhodnutia, toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť dňom 09.12.2008, okrem článkov 3, 4 a 5. Predmetné rozhodnutie bolo konečné, nemohlo byť napadnuté žiadnym riadnym opravným prostriedkom a vzhľadom na svoju povahu nepodlieha ani preskúmaniu v správnom súdnictve. Preto pokiaľ žalovaný, vychádzajúc z vyššie uvedeného, začal dňa 09.12.2008 správne konanie o skončení ŠZP, nedopustil sa pochybenia, ktoré by malo za následok nezákonnosť ním vydaného rozhodnutia.

Avšak, predpokladom skončenia ŠZP odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase rozhodnom pre toto konanie bolo, aby došlo k zrušeniu ŠZM dotknutého štátneho zamestnanca a ten nesúhlasil s trvalým preložením, alebo služobný úrad nemal voľné ŠZM, alebo voľné ŠZM obsadzuje výberovým konaním. Služobný úrad musí zistiť, či nemá voľné ŠZM v tom istom služobnom úrade v inom odbore štátnej služby, alebo v inom služobnom úrade toho istého odboru štátnej služby, alebo v inom služobnom úrade iného odboru štátnej služby, alebo ten istý odbor štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo ten istý odbor štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby. V prípade zistenia, že takýmto voľným miestom služobný úrad disponuje, jeho povinnosťou je ponúknuť ho odvolávanému štátnemu zamestnancovi. Nemusí túto podmienku splniť len v prípade, že obsadzuje voľné miesta výberovým konaním podľa § 15 zákona č. 312/2001 Z.z., pod čím treba podľa názoru krajského súdu rozumieť, že výberové konanie časovo aktuálne prebieha, teda bolo riadne vyhlásené v tlači, prípadne v iných verejnosti všeobecne prístupných prostriedkoch masovej komunikácie najmenej tri týždne pred jeho začatím.

Krajský súd poukázal na to, že splnenie podmienok vyplývajúcich služobnému úradu z ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. je hmotnoprávnou podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním, pričom preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávných ustanovených podmienok je na služobnom úrade (žalovanom). Žalovaný vo svojom prvostupňovom rozhodnutí nezmienil, že by služobný úrad žalobkyne voľné ŠZM ponúkol, ale len skonštatoval, že voľné ŠZM nemal. V druhostupňovom rozhodnutí žalovaný už uviedol, že by voľnými ŠZM síce disponoval, ale nemôže žalobkyňu trvale preložiť ani na jedno zo štyroch voľných ŠZM. To, že jej v prvostupňovom konaní nemohli byť ponúknuté odôvodnil žalovaný tým, že žalobkyňa na voľné ŠZM nespĺňa kvalifikačné predpoklady.

Krajský súd mal v konaní za preukázané, že v čase rozhodovania v prvom stupni, boli na dve voľné ŠZM v služobnom úrade žalovaného vyhlásené výberové konania (08.12.2008). Na ďalšie dve voľné ŠZM boli vyhlásené výberové konania dňa 15.12.2008, až po vydaní prvostupňového rozhodnutia. Výberové konania sa týkali pracovných miest: hlavný štátny radca - predstavený - vedúci oddelenia - Agentúra na podporu regionálneho rozvoja, dvakrát štátny radca - Agentúra na podporu regionálneho rozvoja, hlavný štátny radca - predstavený - riaditeľ osobného úradu, hlavný štátny radca - predstavený - vedúci oddelenia vzdelávania. Na všetky z týchto pracovných miest sa v zmysle prílohy č. 1 k zákonu č. 312/2001 Z.z. vyžadoval kvalifikačný predpoklad - dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa. Žalobkyne pred 1. aprílom 2002 udelil služobný úrad výnimku zo splnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania na výkon jej funkcie hlavného štátneho radcu a keďže zhodne s predchádzajúcou vykonávala najnáročnejšiu činnosť i po tomto dátume, výnimka jej zostala zachovaná. Keďže žalobkyňa do 31. marca 2002 dovŕšila vek 50 rokov, povinnosť doplniť si vysokoškolské vzdelanie II. stupňa sa na ňu nevzťahovala. Žalobkyňa poukázala aj na to, že podkladovým rozhodnutím ministra žalovaného o organizačnej zmene bolo vytvorené jedno ŠZM vo funkcii samostatný radca v Agentúre pre podporu regionálneho rozvoja, na výkon ktorej sa za kvalifikačný predpoklad vyžaduje úplné stredoškolské vzdelanie, čo žalobkyňa spĺňala. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný vychádzal z mylného

predpokladu, že vyššie uvedená výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania sa viazala len na ŠZM v konkrétnej jednej funkcii zastavanej žalobkyňou. Preto krajský súd prisvedčil názoru žalobkyne, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie, či sa výnimka zachová, je dodržanie rovnakej alebo porovnateľnej náročnosti najnáročnejšej činnosti, ktorú v rámci opisu ŠZM v služobnom úrade bude štátny zamestnanec vykonávať, s najnáročnejšou činnosťou ním vykonávanou pred 04.04.2002 z hľadiska miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže. Splnenie podmienok vyplývajúcich služobnému úradu z ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona je hmotnoprávnou podmienkou platného skončenia ŠZP odvolaním, pričom preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávných podmienok je na služobnom úrade (žalovanom).

Z vykonaného dokazovania podľa názoru krajského súdu nevyplývalo, že by správny orgán pred vydaním rozhodnutia mal splnené podmienky na skončenie ŠZP žalobkyne odvolaním. V rozpore s dikciou ustanovenia § 159a ods. 2 mal za to, že žalobkyňa nespĺňa kvalifikačné predpoklady na výkon inej funkcie ako tej, ktorú vykonávala doposiaľ. Krajský súd zdôraznil, že žalovaný vedel, že v čase vydania prvostupňového rozhodnutia disponoval minimálne dvoma neobsadenými ŠZM (neskôr 15.12.2008 vyhlásil na ich obsadenie výberové konanie). S existenciou ďalších miest vytvorených podkladovým rozhodnutím ministra žalovaného (napr. ŠZM vo funkcii samostatný radca v Agentúre pre podporu regionálneho rozvoja) sa v napadnutých rozhodnutiach vôbec nevysporiadal. Podľa názoru krajského súdu žalovaný vychádzajúc z predpokladu, že sa na žalobkyňu naďalej vzťahuje výnimka z kvalifikačného predpokladu vzdelania, a to za predpokladu zhodnej alebo porovnateľnej náročnosti najnáročnejšej činnosti voľného ŠZM s najnáročnejšou činnosťou ňou vykonávanou doposiaľ, mal najskôr posúdiť jednotlivé opisy voľných ŠZM a zhodnotiť, či z hľadiska miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže zodpovedajú na žalobkyňu sa vzťahujúcej výnimke udelenej podľa § 159a zákona č. 312/2001 Z.z. Až po zistení, či žalovaný eventuálne disponuje pre žalobkyňu zodpovedajúcim voľným ŠZM, na ktoré by mohla byť s jej súhlasom preložená, mohol vo veci vydať zákonné a spravodlivé rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný vo svojich rozhodnutiach vydaných v oboch stupňoch posúdil vec po právnej stránke nesprávne a bolo potrebné obe tieto rozhodnutia podľa § 250j ods. 1 písm. a/ OSP zrušiť.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na úspech v konaní žalobkyni priznal právo na náhradu trov, ktoré v konaní vynaložila.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nakoľko podľa jeho názoru to, že k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne došlo, bolo nevyvrátiteľne preukázané v rámci konania pred krajským súdom. V čase od 8.12.2008 do 15.12.2008 služobný úrad zverejnil, v súlade s ustanovením § 15 ods. 3 zákona o štátnej službe, oznámenie o voľných štátnozamestnaneckých miestach (ďalej len „ŠZM“). Boli zverejnené tri ŠZM predstavených - vedúcich zamestnancov, ktoré sa v súlade s ustanovením § 30 ods. 1 zákona o štátnej službe obsadzovali výhradne výberovým konaním alebo trvalým preložením iného predstaveného. Dve ŠZM vo funkcii štátny radca ktoré boli zverejnené dňa 15.12.2008, boli miesta administratívnych kapacít mimoriadnej významnosti v organizačnom útvere Agentúra na podporu regionálneho rozvoja podľa § 55 zákona o štátnej službe, ktoré boli rozhodujúce najmä na plnenie úloh spojených s čerpaním finančných prostriedkov EU a vyžadovalo sa na nich splnenie kvalifikačného predpokladu vysokoškolského vzdelania II. stupňa a osobitného kvalifikačného predpokladu - znalosti anglického jazyka. Tieto miesta boli v čase organizačnej zmeny obsadené v súlade s § 25 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe štátnymi zamestnancami v dočasnej štátnej službe do doby vymenovania vybraného uchádzača do štátnej služby. Z tohto objektívneho dôvodu nebolo možné žalobkyni uvedené ŠZM ponúknuť a trvale ju na jedno z nich preložiť, aj keby v tom čase spĺňala predpísané kvalifikačné predpoklady. Rovnako aj miesto samostatného radcu v organizačnom útvere Agentúra na podporu regionálneho rozvoja, ktoré bolo organizačnou zmenou vytvorené, bolo obsadené zamestnankyňou v dočasnej štátnej službe, ktorá spĺňala kvalifikačný predpoklad - ovládanie anglického

jazyka. Aj v tomto prípade išlo o miesto mimoriadnej významnosti v oblasti čerpania finančných prostriedkov EU, ktoré malo inú náročnosť a odbornosť vykonávaných činností.

Z uvedeného podľa názoru žalovaného vyplýva, že krajský súd nesprávne zistil a posúdil skutkový stav veci, nakoľko na žiadne ŠZM, ktoré sa v rozsudku spomínajú, nebolo možné žalobkyňu trvalo preložiť a služobný úrad nemal ani iné voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by malo rovnakú alebo porovnateľnú náročnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov vzdelania, miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže ako najnáročnejšia činnosť, ktorú vykonávala žalobkyňa pred 1. aprílom 2002 a na jej vykonávanie nespĺňala ustanovený kvalifikačný predpoklad vzdelania podľa § 14 zákona o štátnej službe.

Ďalej žalovaný zopakoval svoje tvrdenia uvedené vo vyjadrení k žalobe a zdôraznil, že skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí nie je presne uvedené, ktoré ŠZM boli v čase rozhodovania voľné, a prečo nebolo možné dané miesta ponúknuť žalobkyňi, neznamena, že služobný úrad sa týmito skutočnosťami nezaoberal. Poukázal na to, že žalobkyňa zastávala ku dňu 8.12.2008 funkciu odborného radcu. Podľa prílohy č. 1 zákona o štátnej službe kvalifikačným predpokladom na funkciu odborného radcu je vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a osobitný kvalifikačný predpoklad, ak je ustanovený osobitným predpisom. Od splnenia tejto podmienky bola podľa § 159a ods. 1 oslobodená. V rámci opisu činností žalobkyňa vykonávala najnáročnejšiu činnosť samostatné odborné činnosti spočívajúce v príprave podkladov uplatňovania štátnozamestnaneckých vzťahov vo vymedzenej oblasti štátnej správy osobného úradu, v rámci ktorej najmä zabezpečovala právne vzťahy zamestnancov v oblasti vymenovania do štátnej služby, pracovných zmlúv vo verejnom záujme, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

V prípade možnosti posudzovania trvalého preloženia bolo preto podľa názoru žalovaného potrebné brať do úvahy podmienky, za ktorých bola udelená výnimka podľa § 159a ods. 1 predĺžená aj po 1. apríli 2002 a tieto podmienky analogicky aplikovať aj v prípade posudzovania možnosti resp. trvalého preloženia. V čase rozhodovania boli voľné len miesta predstavených, služobných predstavených - vedúcich zamestnancov. Služobný úrad nemal objektívne žiadne voľné ŠZM, ktoré by mohol žalobkyňi ponúknuť na trvalé preloženie a ktoré by zodpovedalo náročnosti ňou vykonávaných činností. Funkcie štátnych radcov, na ktoré bolo vyhlásené výberové konanie boli dočasne obsadené.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu z navrhla rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa názoru žalobkyne, žalovaný v čase vydania prvostupňového rozhodnutia vedel, že disponuje minimálne dvomi neobsadenými ŠZM, na obsadenie ktorých neskôr 15.12.2008 vyhlásil výberové konanie a vychádzajúc z predpokladu, že na žalobkyňu sa naďalej vzťahuje výnimka z kvalifikačného predpokladu vzdelania mal najsôr posúdiť jednotlivé opisy voľných ŠZM a zhodnotiť, či z hľadiska miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže zodpovedajú na žalobkyňu vzťahujúcej sa výnimke. Až po zistení, či žalovaný eventuálne disponuje zodpovedajúcim voľným ŠZM, na ktoré by mohla byť s jej súhlasom žalobkyňa preložená, mohol vo veci vydať zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Okrem toho žalovaný žalobkyňi neponúkol žiadne miesto ani sa nepýtal, či žalobkyňa súhlasí s trvalým preložením podľa §29 ods. 5 zákona č. 312/2001 o štátnej službe. Odvolávajúc sa na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu žalobkyňa pripomenula povinnosť zamestnávateľa viesť so štátnym zamestnancom pred ukončením ŠZM aktívny dialóg.

Ďalej poukázala na to, že žalovaný nijakým relevantným spôsobom nepreukázal, že sa zaoberal otázkou existencie ŠZM v rozhodnom čase napriek tomu, že tieto skutočnosti súvisia so splnením hmotnoprávnej podmienky podľa §40 ods. 2a) pričom ako uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku aj krajský súd, preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávnych podmienok platného skončenia ŠZP odvolaním je na žalovanom. Okrem toho žalobkyňa zdôraznila, že ku dňu 8.12.2008 mal žalovaný vedomosť o tom, akých štátnozamestnaneckých miest sa dotýka predmetná organizačná zmena, keďže v rozhodnutí ministra č. R-08-11-M zo dňa 5.12.2008, ktorým bola schválená organizačná zmena, z ktorej vyplynulo zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne - odborný radca a vytvorené štátnozamestnanecké miesta v rámci organizačnej štruktúry MVR SR, bola v článku 6 uvedená úloha

zabezpečiť vypracovanie opisov činnosti štátnozamestnaneckých miest dotknutých touto organizačnou zmenou. Z uvedeného podľa názoru žalobkyne vyplýva, že žalovaný už 5.12.2008 vedel, že s účinnosťou od 10.12.2008 vytvorí 24 štátnozamestnaneckých miest v organizačnej štruktúre MVR SR a 8.12.2008 existovali opisy týchto štátnozamestnaneckých miest. Žiadne z týchto 24 vytvorených miest však žalobkyni neponúkol. Z administratívneho spisu nevyplynula skutočnosť, tvrdená žalovaným, že služobný úrad nemá voľné ŠZM miesto, pretože žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, ani rozpis štátnozamestnaneckých miest evidovaných služobným úradom. V tejto súvislosti uviedla niekoľko judikátov najvyššieho súdu v ktorých bolo viac krát sformulované pravidlo, že zamestnávateľ musí ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca a záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne.

Podľa názoru žalobkyne neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že na miesto samostatného radcu v Agentúre na podporu regionálneho rozvoja bol stanovený osobitný kvalifikačný predpoklad, a to znalosť cudzieho jazyka a konštatovanie, že tento predpoklad žalobkyňa nespĺňala. Takéto tvrdenie podľa názoru žalobkyne nemá oporu ani v zákone a ani v ustálenej judikatúre. Zákon 312/2001 Z.z. uvádza v § 14 ods. 3 ako kvalifikačné predpoklady jednak vzdelanie a jednak osobitné kvalifikačné predpoklady podľa osobitného predpisu s odkazom č. 7 na: Napríklad nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 157/1997 Z.z. o osobitných kvalifikačných predpokladoch na výkon niektorých činností v krajských úradoch a okresných úradoch, nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 163/1992 Zb., ktorým sa ustanovujú predpoklady pre výkon funkcií v orgánoch štátnej správy pre životné prostredie, ktoré si vyžadujú osobitnú odbornú spôsobilosť v znení neskorších predpisov, vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky č. 79/1981 Zb. o zdravotníckych pracovníkoch a iných odborných pracovníkoch v zdravotníctve, zákon č. 337/1998 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení zákona č. 70/2000 Z.z., zákon Slovenskej národnej rady č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti, výbušnách a o štátnej banskej správe v znení neskorších predpisov, zákon č. 153/2001 Z.z.. V § 14 ods. 1 písm. h/ sa pokiaľ ide o cudzí jazyk uvádza ako predpoklad ovládanie cudzieho jazyka vtedy, ak túto požiadavku na vykonávanie štátnej služby určí služobný predpis, ktorý vydá najvyšší služobný úrad. Z administratívneho spisu však podľa názoru žalobkyne nevyplyva, že by existoval nejaký osobitný predpis alebo služobný predpis, ktorý by ustanovoval požiadavku ovládania cudzieho jazyka na mieste samostatného radcu v Agentúre na podporu regionálneho rozvoja.

Preto navrhla, aby odvolací súd zamietol odvolanie žalovaného a v celom rozsahu potvrdil rozsudok krajského súdu, pričom si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56 €, ako trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu (130,16 € + 7,81 € = 137,97 € plus DPH vo výške 27,59 €).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. novembra 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia,

môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžo/4/2012-61 z 19. decembra 2012 náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalovaného ako i tvrdeniami žalobkyne a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach ako i na nesprávne právne posúdenie veci žalovaným. Preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol v napadnutom rozsudku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že skutočnosti, ktorými žalovaný v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalovaný namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal uplatnenú náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z odmeny advokáta za jeden právny úkon právnej služby a paušálnej odmeny podľa § 11 ods. 4, § 15 a § 16 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, v celkovej sume 165,56 € za vyjadrenie k odvolaniu (1 x PÚ á 130,16 € plus 1x režijný paušál á 7,81 €, plus DPH vo výške 27,59 €).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.